

Bogár László: Kinek lehet állama?

2023 november 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

De vajon ki az a titokzatos államalapítást engedélyez? f?hatalom?

A liberális demokrácia világában ez egy értelmetlen kérdés, hisz bármely nemzetként létez? emberi közösségnek lehet állama, ez elidegeníthetetlen egyetemes emberi jog. Már legalábbis ez „van mondva” jó kétszáz éve

folyamatosan. Ez „van mondva”, de hogy mi „van csinálva”, azt talán a leglátványosabban akkor tapasztalhatjuk meg, ha megnézünk néhányat azokból az animációkból, amelyeken az európai államhatárok változásait kicsit felgyorsítják, mondjuk, egy évszázad per egy perc sebességre.

Öröknek hitt államok t?nnek pillanatok alatt a „semmibe”, vagy éppen jelennek meg a „semmib?l”. De akkor hogy is van ez? Szóval akkor most egyetemes emberi jog minden nemzet számára saját állam alapítása és folyamatos fenntartása vagy nem? A kérdés kicsit hasonlít ahhoz a vicchez, ami hetvenes években volt forgalomban, és azzal az „elméleti” kérdéssel kezd?dött, hogy lesz-e pénz a kommunizmusban. És az volt rá a válasz, hogy hát lesz, akinek lesz, és lesz akinek nem lesz.

De vajon ki az a titokzatos államalapítást engedélyez? f?hatalom, amely ugyan „láthatatlan” (következésképp „nem létezik”), de ehhez képest elég magabiztosan határozza meg, hogy melyik nemzetként létez? emberi közösségnek lehet állama, és melyiknek nem, vagy kicsit nyersebben fogalmazva, melyik az, amelynek évezredek óta evidens módon lehet lokális állama, s?t globális birodalma is, és melyik az, aki fel sem vetheti a lokális állami létnek még a kérdését sem.

Hogy ne sértsük senkinek az érzékenységét, tekintsük át a magyar államiság elmúlt ezeregyszáz évének szenvedéstörténetét, amely talán adhat némi összegezhet? tapasztalatot a kérdés megválaszolásához. Kilencszáz körül a magyarság úgy vélte, hogy természet adta joga van ahhoz, hogy a Kárpát-medencében mint szakrális nemzet megalapítsa saját államát. Ám III. Sergius pápa és a Német–Római Birodalom uralmi elitjei e jogot némileg eltér? módon ítélhették meg, mert egyébként aligha hoztak volna olyan dekrétumot, amely világosan fogalmaz a kérdést illet?en, amikor kimondja „ungaros eliminados esse”, vagyis a magyarok, hát az kissé túlzó fogalmazás lenne, hogy a magyarok kiirtassanak, hanem talán hogy „kiküszöböltessenek”, vagyis a „küszöbön kívül” legyenek, mert tágasabb odakint, Európán kívül.

A két álláspont nem nagyon látszott összeegyeztethet?nek így a katonai konfliktus nem volt elkerülhet?. A pozsonyi csatában 907-ben megsemmisít? csapást mértünk az egyesített Nyugat katonai er?ire, így ezek után már nem maradt olyan tényez?, amely államalapítási jogunkat kétségbe vonhatta volna. Ám a 973-as quedlinburgi birodalmi gy?lésen a fiatal magyar állam sem vonhatta már kétségbe azt, hogy állami létünknek „ára” van, s ez az ár nem más, mint annak az állami létet „engedélyez?” hatalomnak a tudomásul vétele, amely mindmáig meghatározza valamennyi nemzet „jogát” az államalapításra.

Ez aztán egy eléggé id?tálló egyezségnek bizonyult mert a Hunyadiakig bezárólag egyik fél sem volt érdekelt annak „újratárgyalásában”. Hunyadi János azonban kivételes érzékenységgel megsejtette, hogy tektonikus mélység? változások közelednek, amelyek igen rövid id?n belül lerombolhatják ezt az egyezséget. E változások Nyugat s Kelet fel?l is olyan fenyegetést jelentettek, amelyek a magyarság államát létében veszélyeztették, és ez egyetlen rövid évszázad alatt le is zajlott, a Szent Korona szakrális történelmi állama egyszer s mindenkorra megsz?nt létezni. Az is világossá vált, hogy a magyar államot ebbe a végzetes satuba szorítva megsemmisít? „nem létez?” er? mozgatta pénzhatalmi hálózatával mindkét „satupofa” szerepét eljátszó bábfigurát, V. Károlyt és Nagy Szulejmánt egyaránt. Ez a tény egyúttal bepillantást enged ennek az egyetemes „államengedélyez?” f?hatalomnak az üzemeltetési rendszerébe is, ami amúgy szinte semmit nem változott azóta, legfeljebb a technológia lett némileg szofisztikáltabb.

II. Rákóczi Ferenc ugyan tesz még egy bágyadt és eleve bukásra ítélt kísérletet a magyar állam legalább látványtechnikai értelemben vett visszaállítására, de mivel az államengedélyez? f?hatalom nem látja okát el?zetes döntésének megváltoztatására, így marad, „mi volt, a puszta lég”. Még abszurdabb és még reménytelenebb az azóta is ünnepelt 1848–49-es kísérlet, amelynek az egyetlen „eredménye” az lett, hogy a magyarság maga írja meg saját halálos ítéletét azzal, hogy a radikális országgy?lés törli el az ?siséget, megnyitva ezzel az utat most már nemcsak állami létünk, hanem a nemzetként való létezésünk lerombolása el?tt is, az annak legf?bb alapját képez? földpiaci adásvétel tárgyává tételével. Az úgynevezett „kiegyezés” már csak burleszkszer? végjáték, amelynek lényege, hogy az államiságuk jogát már értelmezni sem tudó osztrák s magyar uralmi csoportok „kiegyeznek” abban, hogy az „államengedélyez?” f?hatalom globális pénzhatalmi részlegének minden utasítását példás kegyetlenséggel „rávezetik” népeikre.

Meg is lesz aztán a „jutalom” az els? világháború fed?nev? projekt lezárása után, ahol egy totális „einstand” keretében minden addig létez? államot eltörölve, engedelmes, „csinált” államok sorát gyártják le a térség semmib?l semmit nem ért?, kifosztott bennszülöttei számára. A második világháború nev? projekt meg az úgynevezett „szabadságot” hozó rendszerváltozás projekt inkább már csak egy unalmas paródiasorozat, hisz a lényeg mindig ugyanaz.

És hogy mi ebb?l a tanulság például a Közel-Kelet államalkotó jogokkal bíbel?d? népei számára? Mivel mindez politikailag korrekt módon nem látszik elbeszélhet?nek, az olvasó fantáziájára bízom.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarnemzet.hu

Ajánló